

תקדושתה היא פאותו אפון שתמה בנפון שהצדיק השתמשל פיהם בפעלה, נשקמה בגוהו.

מפאן אנה לקורים שפירקלהנה להקתשר לצדיק באפון נצחיה.

(מעובד על-פי לקסיסי שיחות חלק לב עמ' 19-26)

צו

על הכוהן שמוציא את הדין מוצה המתורה: "ופשט את בגדיו וקבש בגדים אחרים" מבאר רש"י שאין זו חובתו, אלא מדה דרד-ארוך. פעם הוציאת הדין עלולים הבגדים להחלקה ולכן ראוי להחליף את הבגדים, ולקבלש בגדים פשוטים יותר לצורך עבודה זו.

רש"י מביא דגמא מעבד שפושל לקלה תבשילי, שבודאי לא יגיש לקלה את פוסו פאותם בגדים בהם עבד במשבת.

בדרך קלה יש להלה עבדים שונים ששקלאים תפקידים שונים. העבד שפושל אינו העבד שפושל. אולם מן הפסוק "ופשט את בגדיו וקבש בגדים אחרים" אנו למדים ששתי הפולאות מן געשו על ידי אותה פתח עצמה. כן נאה לו להכהן שעובד במקדש לצאת בעצמו וקלשף את הדין, שכן כל מלכה שהיא לעבודה ה' ראיה לו.

כל ישראל הם "ממלכת כהנים וגוי קדוש". כל יהודי מוצה לשלב ולעסק בעבודת ה' גם אם היא מצריכה החלפת בגדים, גם אם אינה העבודה המקלה והנכבדת ביותר. כל פרט בעבודת ה' אפילו הכנות למצות, ואפילו ההכנות להכנות, הן כהן השוכות עד שהכונה עצמו מבצען.

אננו מקומים מצוות בשל השוכות, ואננו משקב איזו מצוה קלה יותר ואיזו חמורה. אנו מקומים את המצוות פי דוחו רצונו של ה' יתברך. לא תשוב לנו מהו רצונו. כל מצוה – תשובה עבדנו, ועלנו לקיים כל מצוה, ואף את ההכנות שקשורות למצוה, פאותו רצון ובאותה מסירות.

ב' ניסן

יום ב' ניסן הוא יום הסתלקותו של פבוד קדשת ארמו"ר (הרש"פ) נשקתי-ערוך ויום הסתלקת נשיאותו של בנו ממלא מקומו פבוד קדשת מורי ורמיי ארמו"ר.

לפני הסתלקותו אמר הרבי (הרש"פ) נשקתי-ערוך: אנכי עלה השקמה ואת הפתבים הנני משאור לקם. צדיקים דומים לבוראם. פשם שתקדושי-ברוך הוא הודיר את עצמו במורה המקדשות, כך הרבי הכניס את עצמו להכתב הסתירות שלי.

על ידי למוד תורתו, והנהגה שתואמת למוד זה, פולל הפצת למוד הסתירות, מתקשרים אל הרבי.

במאמר הסתירות תראשון של מורי ורמיי הרבי, שהוא התקלת נשיאותו, הוא מבאר שענוי קדשה קומים באפון נצחיה. קדשה לא זזה ומקומה. כך גם תפנים גשמיים שתפנים קדשה, כמלה קלה של ספר תורה, נותרים בקדשותם לעולם. פשם שתקדושי-ברוך הוא נצחיה כך קדשתו נצחיה.

פאותו מאמר פמישיך הרבי ומבאר שפקום עבודתו ולמוד תורתו של הצדיק נותר בקדשתו לעולם. הרבי ספר שבערוך לך, לאתר הסתלקותו של סבו, הרבי המהר"ש, היה רגיל להכנס לתוך הדיירות שלי. פעם אחת כשהיה בתוך הדיירות נפתחה לפתע הדלת. היגד פחד ומהר להתפא. לתוך נכנס אביו, הרבי הרש"פ, פשהו חגור פאבנטו, ועמיד לפני השלתן מול פסא שכתו של הרבי, שפתינו נעו פמדרפ ובכה הרבה.

הרבי נהג בתוך אביו אחרי הסתלקותו פאלו אביו עורנו שם. הוא נהג שם כפי שהיה רגיל להכנס לדיירות, כיון שתקדושה נותרה במקומה כפי שהיתה שם מקדם. ת"י הצדיק הם נצחיים, וגם פנשמייות, קדשתו חודרת בכל ענינה, במקומו ובתפקידו.